

λυτός

λυτός, -ή, -ό, επίθ. [<αρχ. λυτός <λύω]. **1.** που δεν είναι δεμένος: «είχε λυτά τα παπούτσια του, γιατί τον στένευαν || είχε λυτά τα μαλλιά της και ανέμιζαν στον αέρα». **2.** που είναι ελεύθερος από δεσμό: «μόλις τον άφησαν λυτό, τους την κοπάνησε».

- *αμόλησε λυτούς και δεμένους*, βλ. συνηθέστ. *έβαλε λυτούς και δεμένους*.

- *έβαλε λυτούς και δεμένους*, επιστράτευσε όλα τα μέσα, όλες τις γνωριμίες που διέθετε για να βρει κάποιον ή για να πετύχει κάτι: «μόλις έμαθε ποιος ήταν αυτός που έδειρε τον αδερφό του, έβαλε λυτούς και δεμένους για να τον βρουν || έβαλε λυτούς και δεμένους για να διορίσει το γιο του στο δημόσιο».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας